

כשהמחנכת שלי, הגברת מרכוס, היתה מסלקת אותי מבית הספר

ופעם בחודש, בערך, כשהמחנכת שלי, הגברת מרכוס, היתה מסלקת אותי מבית הספר, ו הפעם לצמיתות, היתה גבי טסה לחדר המורים, לבקש על נפשי, ואז, כמו בטקס קבוע, היתה מתחננת לעוד הזדמנות אחת אחרונה, היתה מניחה את ידיה על כתפי ושואלת בקול רועם איך בית הספר יכול לוותר על ילד נהדר כמוני.

גברת מרכוס היתה מגחכת שסילוק לשבוע זה עונש בהחלט מתון לילד כמוני, למים רדודים כ מוני, לתבן לפני רוח כמוני - בימים ההם היו המורים משקיעים מחשבה רבה בעלבונות שלה ם, אלא כמו היום - ושכלל אולי צריך להשלים עם זה שאני זקוק למסגרת אחרת שתתאים יותר למגבלות שלי. אתם יכולים להיות בטוחים שגב י לא עברה לה על זה בשתיקה: "מה שבעיניך הוא מגבלות, בעיני הוא יתרונות!" הזדקפה מול המורה והתנפחה כמו נחש קוברה שפגעו בנחשון שלו: "ואפשר לקרוא להן, למשל, נפש של אמן! כן! ואולי לא כל אחד מתאים בדיוק למסגרת המרובעת ש ל בית הספר! כי יש אנשים עיגולים, גבירתי, יש אנשים שמיניות, ויש ילדים בצורה של, נניח, משולש, למה לא, ויש" - גבי הנמיכה את קולה, הרימה יד אחת גבוה באוויר, כמו שעשתה השחקנית הידועה לולה צ'יפרולה במחזה "בית הבובות", ולחשה בקול מצמרר: "יש ילדים זיגזג!"

מתוך: "יש ילדים זיגזג", מאת דוד גרוסמן